HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a opta)

5 octombrie 2020 *

„Concurență – Concentrări – Piața cimentului gri în Croația – Decizie privind declararea unei concentrări ca fiind incompatibilă cu piața internă și cu Acordul privind SEE – Întreprinderi implicate – Piață relevantă – Parte substanțială a pieței interne – Analiză a efectelor operațiunii asupra concurenței – Angajamente – Dreptul la apărare – Trimitere în parte la autoritățile naționale”

În cauza T-380/17,

HeidelbergCement AG, cu sediul în Heidelberg (Germania),

Schwenk Zement KG, cu sediul în Ulm (Germania),

reprezentate de U. Denzel, C. von Köckritz, P. Pichler, U. Soltész, M. Raible și G. Wecker, avocați,

reclamante,

susținute de

Duna-Dráva Cement Kft., cu sediul în Vác (Ungaria), reprezentată de C. Bán și Á. Papp, avocați,

intervenientă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de A. Dawes, H. Leupold și T. Vecchi, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE prin care se solicită anularea Deciziei C(2017) 1650 final a Comisiei din 5 aprilie 2017 privind declararea unei concentrări ca fiind incompatibilă cu piața internă și cu funcționarea Acordului privind SEE (Cazul M.7878 – HeidelbergCement/Schwenk/Cemex Ungaria/Cemex Croația),

TRIBUNALUL (Camera a opta),

compus din domnii A. M. Collins, președinte, R. Barents (raportor) și J. Passer, judecători,

grefier: doamna E. Artemiou, administratoare,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 17 octombrie 2019,

* Limba de procedură: engleza.

pronunță prezenta

Hotărâre [1]

[*omissis*]

III. În drept

[*omissis*]

B. Cu privire la primul motiv, întemeiat pe erori de drept și pe erori vădite de apreciere în ceea ce privește definirea dimensiunii comunitare a concentrării

[*omissis*]

2. Cu privire la fond

95 Prin intermediul primului motiv, reclamantele susțin în esență că Comisia nu are competența de a controla operațiunea întrucât aceasta din urmă nu ar avea dimensiune comunitară, în sensul articolului 1 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004. Dispoziția respectivă impune în special ca cel puțin două întreprinderi implicate să atingă în mod individual o cifră de afaceri în Uniune de cel puțin 250 de milioane de euro. Or, la finalul operațiunii, DDC ar dobândi controlul asupra concurenților săi direcți, Cemex Croatia și Cemex Hungary. Prin urmare, întreprinderile implicate ar fi cele două întreprinderi în calitate de societăți-țintă și DDC în calitate de cumpărător. Cifrele de afaceri ale societăților HeidelbergCement și Schwenk nu ar fi trebuit, așadar, să fie luate în considerare în mod separat de Comisie, ci ar fi trebuit să fie atribuite DDC. Întrucât cifrele de afaceri ale societăților-țintă sunt prea mici pentru a atinge pragurile cifrelor de afaceri prevăzute de Regulamentul nr. 139/2004, numai DDC ar fi fost, așadar, în măsură să atingă în mod individual aceste praguri, iar operațiunea nu ar avea dimensiune comunitară.

[*omissis*]

a) Cu privire la primul aspect, referitor la noțiunea de întreprinderi implicate

97 În cadrul primului aspect al primului motiv, reclamantele susțin în esență că interpretarea dată Comunicării consolidate privind competența Comisiei în temeiul Regulamentului nr. 139/2004 al Consiliului privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi (JO 2008, C 95, p. 1, rectificare în JO 2009, C 43, p. 10; denumită în continuare „comunicarea consolidată privind competența”), în măsura în care se raportează la identificarea întreprinderilor implicate în cadrul preluării controlului de către o societate în comun, ar fi eronată. Reclamantele, susținute de DDC, invocă cinci critici în susținerea acestei afirmații.

98 Înainte de a analiza temeinicia acestor critici, trebuie respins argumentul reclamantelor potrivit căruia o societate în comun cu funcționalitate deplină, precum DDC, ar trebui considerată o „întreprindere implicată” în sensul articolului 1 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004, în măsura în care noțiunea de întreprindere în contextul dreptului concurenței s-ar referi la o entitate economică autonomă.

1 Sunt redate numai punctele din prezenta hotărâre a căror publicare este considerată utilă de către Tribunal.

99 Într-adevăr, principiile autonomiei juridice și economice a societăților nu pot, în orice caz, să implice ca o societate deținută și controlată în comun de alte două societăți să acționeze în mod necesar în mod autonom pe piață pentru simplul motiv că dispune de personalitate juridică sau de mijloace economice proprii. În fapt, o asemenea supoziție ar ignora total numeroasele posibilități care există în practică pentru ca astfel de societăți-mamă să influențeze comportamentul filialelor sale în mod formal ori informal (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 mai 2011, Elf Aquitaine/Comisia, T-299/08, EU:T:2011:217, punctul 70).

1) Cu privire la luarea în considerare a realității economice în vederea determinării întreprinderilor implicate

100 Reclamantele susțin că punctele 145-147 din comunicarea consolidată privind competența, referitoare la preluarea controlului de către o societate în comun, nu ar permite Comisiei să identifice întreprinderile implicate de la caz la caz, examinând realitatea economică pentru a stabili cine sunt adevărații actori ai proiectului de concentrare. Astfel, identificarea întreprinderilor implicate nu poate fi rezultatul unor aprecieri de fapt complexe, efectuate de la caz la caz. O excepție nu poate fi avută în vedere decât atunci când ar fi evident pentru toate entitățile în cauză că societatea în comun cu funcționalitate deplină nu este o întreprindere implicată. Comisia ar putea examina realitatea economică numai în două ipoteze. În primul rând, atunci când întreprinderile dobânditoare utilizează o „societate nominală”, și anume o societate constituită în mod specific în scopul achiziționării, și, în al doilea rând, în situații de circumvenție vădită, atunci când o societate în comun cu funcționalitate deplină este utilizată ca simplu vector pentru o tranzacție care este lipsită de orice relevanță pentru ea și dacă acest lucru este evident pentru toți participanții implicați.

101 Reclamantele adaugă că din modul de redactare a punctului 147 din comunicarea consolidată privind competența ar reieși că o participare activă a societăților-mamă la operațiune poate servi drept indicație a faptului că acestea utilizează o societate în comun ca pe un simplu vector de achiziție, dar nu ar fi suficient în sine pentru calificarea societăților-mamă ca întreprinderi implicate.

102 În plus, o participare a societăților-mamă nu ar putea fi considerată o indicație a utilizării unei societăți în comun ca un simplu vehicul de achiziție decât dacă acestea au participat cumulativ la inițierea, organizarea și finanțarea operațiunii și dacă toate sau cel puțin mai multe societăți-mamă demonstrează o astfel de participare.

103 Pe de altă parte, reclamantele arată că o societate în comun cu funcționalitate deplină nu poate fi calificată drept un simplu vehicul dacă are un interes strategic propriu în operațiunea de concentrare, iar aceasta chiar dacă societățile-mamă pot avea de asemenea un interes strategic propriu mai larg în această operațiune. Numai în cazul în care achiziția nu privește activitatea economică a societății în comun cu funcționalitate deplină, ci servește numai intereselor societăților-mamă, acestea din urmă pot fi implicate în operațiune. Interesul DDC s-ar materializa în speță în special prin proiectele sale de achiziție anterioare, prin faptul că este înființată de mult timp, prin faptul că operațiunea ar consolida indirect prezența sa pe piață, prin faptul că ar fi fost cumpărătorul direct al Cemex Croatia și prin faptul că ar participa la o operațiune care ar privi-o în mod direct.

104 În opinia DDC, noțiunea de întreprinderi implicate ar urmări identificarea întreprinderilor care trebuie luate în considerare pentru a aprecia dacă o concentrare trebuie sau nu trebuie notificată în conformitate cu Regulamentul nr. 139/2004. În acest sens, noțiunea respectivă ar trebui interpretată în mod strict și previzibil. Din acest motiv, ea nu poate depinde nici de modul în care este inițiat sau organizat procesul de achiziție ori de modul în care acesta evoluează, nici de o apreciere de către Comisie a pretinsei realități economice. Nu pot exista excepții decât dacă se dovedește în mod clar că conducerea societății-țintă și strategia sa concurențială nu vor fi determinate de societatea dobânditoare după operațiune sau dacă aceasta va profita exclusiv unei alte societăți decât cumpărătorul direct.

105 În această privință trebuie constatat că articolul 1 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004 nu cuprinde o definiție a noțiunii de întreprindere implicată. Totuși, interpretarea noțiunii respective în operațiunile în care o societate în comun preia controlul unei alte societăți face obiectul punctelor 145-147 din comunicarea consolidată privind competența.

106 Potrivit punctului 145 din comunicarea consolidată privind competența, deși, în principiu, întreprinderea implicată este societatea în comun ca parte care participă direct la preluarea controlului, pot exista situații în care societățile înființează „societăți nominale”, iar societățile-mamă să fie considerate în mod individual întreprinderi implicate. În acest tip de situații, Comisia examinează realitatea economică a operațiunii în vederea identificării întreprinderilor implicate.

107 În acest context, punctul 146 din comunicarea consolidată privind competența precizează că, în cazul în care achiziția se realizează de către o asociație în participațiune deplin operațională [a se citi „societate în comun cu funcționalitate deplină”], cu caracteristicile prevăzute mai sus și care deja operează pe aceeași piață, Comisia va considera, în mod normal, că însăși asociația în participațiune [a se citi „societatea în comun”] și societatea-țintă sunt întreprinderile implicate (iar nu societățile-mamă ale asociației în participațiune [a se citi „societății în comun”]).

108 Potrivit punctului 147 din comunicarea consolidată privind competența:

„În schimb, atunci când asociația în participațiune [a se citi «societatea în comun»] poate fi considerată un vehicul [utilizat] pentru o achiziție de către societățile-mamă, Comisia va considera că fiecare din societățile-mamă, și nu asociația în participațiune [a se citi «societatea în comun»], este întreprindere implicată, alături de societatea țintă. Acesta este cazul în special atunci când asociația în participațiune [a se citi «societatea în comun»] este înființată anume în scopul achiziționării societății-țintă, atunci când asociația în participațiune [a se citi «societatea în comun»] nu a început încă să funcționeze, atunci când o asociație în participațiune [a se citi «societate în comun»] existentă nu este deplin operațională, astfel cum a fost menționat anterior, sau atunci când asociația în participațiune [a se citi «societatea în comun»] este o asociație de întreprinderi. Același lucru este valabil și atunci când există elemente care demonstrează că societățile-mamă sunt, de fapt, participanții reali la operațiunea respectivă. Elementele respective pot include implicarea semnificativă a societăților-mamă în inițierea, organizarea și finanțarea operațiunii. În astfel de cazuri, societățile-mamă sunt considerate întreprinderi implicate.”

109 Acestea sunt considerațiile în lumina cărora trebuie analizate argumentele reclamantelor și ale DDC.

110 În primul rând, interpretarea propusă de reclamante și de DDC constând în negarea posibilității Comisiei de a ține seama de realitatea economică, cu excepția ipotezelor identificate de acestea, trebuie respinsă.

111 Mai întâi, aceste interpretări nu înseamnă nimic altceva decât a nega în totalitate pertinența pentru aplicarea Regulamentului nr. 139/2004 a legăturilor care pot exista între o societate în comun cu funcționalitate deplină și societățile sale mamă, cu excepția situațiilor identificate de reclamante și de DDC. Or, nu aceasta este situația.

112 Astfel, trebuie amintit că s-a statuat că faptul că o societate în comun are funcționalitate deplină și, prin urmare, din punct de vedere funcțional, este autonomă din punct de vedere economic nu înseamnă că aceasta beneficiază de autonomie în ceea ce privește adoptarea deciziilor sale strategice. O concluzie contrară ar conduce la situația în care nu ar exista niciodată un control comun asupra unei „societăți în comun”, din moment ce aceasta ar fi autonomă din punct de vedere economic (a se vedea prin analogie Hotărârea din 23 februarie 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Comisia, T-282/02, EU:T:2006:64, punctul 62).

113 Prin urmare, este exclus ca întrebarea esențială, formulată în conformitate cu punctul 145 din comunicarea consolidată privind competența, referitoare la stabilirea împrejurărilor în care o societate în comun trebuie considerată întreprindere implicată, să fie redusă la cazurile menționate de reclamante și de DDC.

114 În continuare, interpretarea reclamantelor și a DDC echivalează de asemenea cu negarea faptului că legăturile indirecte dintre societățile-mamă și societatea în comun pot avea efecte asupra comportamentului concurențial al întreprinderilor astfel conectate pe anumite piețe.

115 Or, în cadrul exercitării controlului comun al unei societăți în comun, societățile-mamă ale societății respective vor trebui în mod necesar să se pună de acord cu privire la administrarea comercială a acesteia din urmă și, într-o anumită măsură, cu privire la propria poziție în privința societății în comun pe anumite piețe. Rezultă că existența unor astfel de legături indirecte, de ordin economic și structural, constituie un element de care trebuie să se țină seama în cadrul aprecierii unei concentrări în sensul Regulamentului privind concentrările economice (Hotărârea din 8 iulie 2003, Verband der freien Rohrwerke și alții/Comisia, T-374/00, EU:T:2003:188, punctele 173 și 174).

116 Din cele de mai sus rezultă că, pentru a garanta eficacitatea controlului concentrărilor, este necesar să se țină seama de realitatea economică a participanților reali la concentrare în funcție de împrejurările de drept și de fapt proprii fiecărei spețe. Astfel, determinarea întreprinderilor implicate este în mod necesar legată de modul în care a fost inițiat, organizat și finanțat procesul de achiziție în fiecare caz individual.

117 În al doilea rând, interpretarea punctului 147 din comunicarea consolidată privind competența propusă de reclamante și de DDC trebuie de asemenea să fie respinsă.

118 *Primo*, din modul de redactare a acestui punct reiese că utilizarea unei societăți în comun cu funcționalitate deplină ca simplu vehicul de achiziție nu este singura ipoteză în care societățile-mamă ar putea fi calificate drept întreprinderi implicate.

119 Astfel, a doua teză a acestui punct citează diferite exemple de situații în care o societate în comun cu funcționalitate deplină poate fi considerată un simplu vehicul de achiziție. Aceasta reiese din utilizarea formulei „acesta este cazul în special”. În schimb, situația în care „societățile-mamă sunt, de fapt, participanții reali la operațiunea respectivă” este citată separat în teza următoare. Prin urmare, acest din urmă caz trebuie distins de situațiile în care o societate în comun cu funcționalitate deplină poate fi considerată un simplu vector de achiziție.

120 În plus, versiunea în limba engleză a ultimei teze a punctului 147 din comunicarea consolidată privind competența utilizează expresia „in those cases”, la plural, iar nu la singular, pentru a face referire la cazurile în care societățile-mamă pot fi considerate „întreprinderi implicate” în locul societății lor în comun cu funcționalitate deplină. Acest lucru confirmă că există mai multe situații în care societățile-mamă sunt considerate „întreprinderi implicate”.

121 *Secundo*, din modul de redactare a acestei dispoziții reiese că „faptele” care „demonstrează” că „societățile-mamă sunt de fapt participanții reali la operațiunea respectivă” și care sunt enumerate ca atare, și anume „implicarea semnificativă a societăților-mamă în inițierea, organizarea și finanțarea operațiunii”, nu formează o listă exhaustivă de ipoteze. Aceasta reiese din utilizarea expresiei „on citera ainsi” în versiunea franceză, a expresiei „these elements may include” în versiunea engleză și a expresiei „kan een factor zijn” în versiunea neerlandeză.

122 În fapt, pentru a ține seama de realitatea economică, trebuie să se ia în considerare ansamblul elementelor pertinente care permit să se stabilească care sunt adevărații participanți la operațiune. Astfel, participarea activă a societăților-mamă la operațiune poate fi dedusă dintr-o serie globală de elemente de probă concordante, chiar dacă niciunul dintre aceste elemente, luat în considerare în mod izolat, nu este suficient pentru a „înlătura vălul” de pe realitatea operațiunii.

123 Cu alte cuvinte, punctul 147 din comunicarea consolidată privind competența are în vedere două ipoteze, și anume ipoteza în care societatea în comun ar fi utilizată ca un simplu vehicul sau, alternativ, ipoteza în care societățile-mamă ar fi participanții reali la operațiune. În această privință, dispoziția menționată citează diferite exemple care se raportează la fiecare dintre aceste două ipoteze, în mod neexhaustiv.

124 Prin urmare, contrar celor susținute de reclamante și de DDC, nu numai atunci când societățile-mamă utilizează o „societate nominală” pentru achiziție sau în situații de circumvenție poate fi necesar să se considere că societățile-mamă sunt întreprinderile implicate, ci și atunci când acestea sunt participanții reali la operațiune. Este necesar să se precizeze că în speță Comisia a considerat că operațiunea se încadrează în cea de a doua situație, iar nu în prima, astfel cum reclamantele par să sugereze uneori în înscrisurile lor.

125 În al treilea rând, în ceea ce privește argumentul potrivit căruia o societate în comun cu funcționalitate deplină nu poate fi calificată drept simplu vehicul atunci când are un interes propriu în operațiune, acest argument trebuie respins ca inoperant întrucât, astfel cum s-a arătat la punctul 124 de mai sus, Comisia a considerat că prezenta operațiune se încadrează în a doua situație prevăzută la punctul 147 din comunicarea consolidată privind competența. În orice caz, faptul că o societate în comun cu funcționalitate deplină poate avea un interes strategic propriu în cadrul unei operațiuni de concentrare nu poate să împiedice calificarea societăților-mamă ale unor întreprinderi implicate drept participanți reali la operațiune, având în vedere în special participarea lor activă la inițiativa, organizarea și finanțarea operațiunii.

126 Prin urmare, trebuie respinse argumentele reclamantelor și ale DDC.

2) Cu privire la principiul securității juridice

127 Reclamantele arată că abordarea Comisiei care constă în a ține seama de la caz la caz de realitatea economică ar încălca principiul securității juridice. Astfel, noțiunea de întreprinderi implicate ar avea un impact imediat asupra aplicabilității obligației de suspendare a concentrării și asupra riscului unor eventuale amenzi în cazul încălcării acestei obligații. Or, în ceea ce privește cumpărătorul, societatea-mamă a unei societăți în comun cu funcționalitate deplină nu ar fi neapărat la curent cu întinderea implicării celeilalte societăți-mamă. Totodată, întreprinderea-țintă și vânzătorul nu ar fi în general în măsură să identifice întreprinderile implicate din partea cumpărătorului, în măsura în care aceștia nu ar avea în mod necesar cunoștință de gradul de participare a societăților-mamă și a societății în comun cu funcționalitate deplină în organizarea și finanțarea concentrării. Și chiar dacă situația s-ar prezenta astfel, întreprinderile în cauză nu pot aprecia anterior operațiunii dacă acest grad de participare este suficient de activ pentru a concluziona că societățile-mamă sunt întreprinderi implicate. Incertitudinea generată de această situație ar fi inacceptabilă.

128 Potrivit acestora, întreprinderile în cauză ar trebui să consulte Comisia înainte de notificarea fiecărui proiect de concentrare pentru a lua cunoștință de punctul de vedere al acesteia din urmă. Însă nici măcar o asemenea consultare nu ar oferi securitate juridică, în măsura în care răspunsurile DG Concurență la cererile de consultare nu sunt obligatorii și, în cauze recente, Comisia ar fi refuzat chiar să furnizeze un răspuns scris.

129 Este necesar să se respingă critica întemeiată pe încălcarea principiului securității juridice invocată de reclamante.

130 Principiul securității juridice, care face parte dintre principiile generale ale dreptului Uniunii, impune ca normele de drept să fie clare, precise și previzibile în privința efectelor lor, astfel încât persoanele interesate să se poată orienta în situații și în raporturi juridice care sunt guvernate de ordinea juridică a Uniunii (Hotărârea din 8 decembrie 2011, France Télécom/Comisia, C-81/10 P, EU:C:2011:811, punctul 100). Totuși, din moment ce un anumit grad de incertitudine în ceea ce privește sensul și domeniul de aplicare al unei norme de drept este inerent acesteia, trebuie să se examineze dacă norma de drept în cauză suferă de ambiguitate, astfel încât ar constitui un obstacol pentru posibilitatea ca justițiabilii să exprime cu suficientă certitudine eventuale îndoieli privind domeniul de aplicare sau sensul acestei norme (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 aprilie 2005, Belgia/Comisia, C-110/03, EU:C:2005:223, punctele 30 și 31). Însă aceste cerințe nu pot fi înțelese în sensul că impun ca o normă care utilizează o noțiune juridică abstractă să menționeze diferitele ipoteze concrete în care aceasta este susceptibilă să se aplice, întrucât toate aceste ipoteze nu pot fi determinate în avans de legiuitor (Hotărârea din 20 iulie 2017, Marco Tronchetti Provera și alții, C-206/16, EU:C:2017:572, punctul 42).

131 În speță, prin afirmația lor potrivit căreia comunicarea consolidată privind competența nu ar permite Comisiei să „examineze realitatea economică” atunci când consideră necesar și să „determine care sunt participanții reali la o operațiune” în fiecare caz individual, nu este posibil să se stabilească dacă reclamantele înțeleg să invoce lipsa de claritate, de precizie sau de previzibilitate a punctelor 145-147 din comunicarea menționată sau a aplicării acestora efectuată de Comisie în speță. Prin urmare, este necesar să se examineze dacă comunicarea consolidată privind competența în sine ori punerea sa în aplicare de către Comisie ar fi generat o ambiguitate contrară principiului securității juridice.

132 Din cuprinsul punctelor 1 și 4 din comunicarea consolidată privind competența reiese că aceasta a fost adoptată pentru a contribui la garantarea transparenței, a caracterului previzibil și a securității juridice în privința acțiunii întreprinse de Comisie (a se vedea prin analogie Hotărârea din 30 mai 2013, Comisia/Suedia, C-270/11, EU:C:2013:339, punctul 41, și Hotărârea din 12 februarie 2014, Beco/Comisia, T-81/12, EU:T:2014:71, punctul 70).

133 Punctele 145-147 din comunicarea consolidată privind competența au fost, așadar, adoptate în special în scopul garantării securității juridice. În plus, aceste dispoziții nu emit semnale contradictorii cu privire la demersul utilizat de Comisie pentru a determina întreprinderile vizate de o operațiune de concentrare. Ele permit atât societăților-mamă ale unei societăți în comun cu funcționalitate deplină, cât și vânzătorului și țintei sale să stabilească întreprinderile implicate, în măsura în care, astfel cum susține Comisia, întreprinderile respective vor avea în mod necesar cunoștință, în cadrul negocierilor în vederea concentrării, de gradul de implicare a societăților-mamă ale societății în comun. În caz de îndoială, părțile la concentrare pot solicita întotdeauna informații de la societatea în cauză cu privire la gradul său de implicare în operațiune.

134 În plus, în calitate de operatori economici diligenți și în special de profesioniști obișnuiți să facă dovada unei mari prudențe în exercitarea profesiei lor, părțile la o concentrare pot recurge de asemenea la consiliere adecvată pentru a evalua consecințele care pot rezulta din aplicarea punctelor 145-147 din comunicarea consolidată privind competența.

135 Pe de altă parte, părțile la concentrare au întotdeauna posibilitatea de a contacta serviciile Comisiei pentru a obține orientări informale privind întreprinderile vizate de operațiune. În această privință, reclamantele nu precizează în ce cauze recente Comisia ar fi refuzat, potrivit afirmațiilor acestora, să furnizeze un astfel de răspuns.

136 Împrejurările speței contrazic de asemenea susținerile reclamantelor, întrucât DDC a solicitat, la 20 august 2015, și a obținut, la 13 noiembrie 2015, un asemenea răspuns, după cum reiese din cuprinsul punctelor 14 și 16 de mai sus. În plus, poziția DG Concurență expusă în scrisoarea sa din 13 noiembrie 2015, care identifică reclamantele în calitate de întreprinderi implicate, este identică cu poziția adoptată în final în decizia atacată. Deși această scrisoare menționează că nu constituie o decizie a Comisiei, reclamantele nu dovedesc că consultarea Comisiei le-ar fi împiedicat, în calitate de operatori economici diligenți, să înlăture eventualele îndoieli pe care le-ar fi putut avea cu privire la obligația de notificare în speță.

[*omissis*]

3) Cu privire la conținutul competențelor Comisiei

[*omissis*]

140 Trebuie arătat că raționamentul reclamantelor potrivit căruia interpretarea Comisiei ar permite includerea în domeniul său de competență a concentrărilor care au impact asupra unei mici părți a unui stat membru și care sunt lipsite de relevanță pentru comerțul transfrontalier pe piața internă se întemeiază pe o premisă eronată. Astfel, potrivit articolului 1 alineatul (2) ultima teză din Regulamentul nr. 139/2004, o concentrare nu are dimensiune comunitară, chiar dacă pragurile cifrei de afaceri sunt atinse, atunci când fiecare dintre întreprinderile implicate realizează mai mult de două treimi din cifra sa totală de afaceri în Uniune într-unul și același stat membru. În plus, reclamantele par să facă un amalgam din dimensiunea economică a unei concentrări și efectele acesteia asupra unei părți substanțiale a pieței, întrucât problema dacă operațiunea împiedică în mod semnificativ concurența efectivă pe o parte semnificativă a pieței ține de evaluarea concurențială pe fond (a se vedea punctul 359 și următoarele de mai jos).

141 Prin urmare, argumentul reclamantelor trebuie respins.

4) Cu privire la intenția societăților-mamă

142 Reclamantele susțin că punctul de vedere reținut de Comisie în decizia atacată cu privire la comunicarea consolidată privind competența ar face ca aplicabilitatea Regulamentului nr. 139/2004 să depindă de elemente subiective, ceea ce ar fi contrar jurisprudenței Tribunalului.

143 Argumentul reclamantelor trebuie respins.

144 În această privință, reclamantele nu pot întemeia niciun argument util pe punctul 129 din Hotărârea din 21 septembrie 2005, EDP/Comisia (T-87/05, EU:T:2005:333). Astfel, deși punctul respectiv enunță că aplicabilitatea vechiului regulament privind controlul concentrărilor nu poate depinde de voința părților la o operațiune de concentrare, acesta nu privește identificarea întreprinderilor implicate, ci se limitează să sublinieze că simplul fapt că părțile notifică o operațiune nu presupune că Regulamentul privind controlul concentrărilor este aplicabil.

5) Cu privire la obiectivele și la structura Regulamentului nr. 139/2004

145 DDC arată că, deși Regulamentul nr. 139/2004 nu definește noțiunea de întreprinderi implicate, obiectivele sale și structura articolului 5 alineatul (4) din acesta oferă indicații cu privire la modul în care trebuie interpretată noțiunea respectivă.

146 În primul rând, ar rezulta în esență din obiectivul atribuit regulamentului prin considerentul (8) al acestuia că întreprinderile implicate ar fi întreprinderile care participă direct la concentrare. Pentru a evalua în mod corespunzător efectele unei concentrări, ar trebui astfel să se determine care societate va controla activitățile societăților țintă, va decide cu privire la strategia lor concurențială și va suporta consecințele economice. Ar fi necesar, ca regulă generală, ca întreprinderile implicate să se situeze de o parte și de cealaltă a tranzacției, altfel Comisia ar trebui să examineze fiecare achiziție minoră de întreprinderi-țintă de către societățile în comun ale unor mari multinaționale. Nu pot exista excepții decât dacă conducerea societății-țintă și strategia sa concurențială nu sunt determinate de cumpărător sau dacă operațiunea profită în mod exclusiv unei alte societăți. Gradul de implicare a societății-mamă a cumpărătorului în inițiativă, organizare și finanțare nu ar avea importanță.

147 În al doilea rând, din distincția efectuată la articolul 5 alineatul (4) literele (a) și (c) din Regulamentul nr. 139/2004 între întreprinderea implicată, pe de o parte, și întreprinderile care controlează o întreprindere implicată, pe de altă parte, ar rezulta că acest regulament nu are în vedere ca acționarii de control ai unei societăți să poată fi considerați întreprinderi implicate. Pot exista excepții în cazul în care se stabilește în mod clar că o operațiune nu privește în mod direct societatea cumpărătoare. În caz contrar, articolul 5 alineatul (4) litera (c) din regulamentul menționat ar fi superfluu.

148 Raționamentul DDC trebuie respins.

149 În primul rând, astfel cum arată în mod întemeiat Comisia, nu este necesar ca întreprinderile implicate a căror cifră de afaceri depășește pragurile prevăzute să se situeze de o parte și de cealaltă a operațiunii, în măsura în care articolul 1 din Regulamentul nr. 139/2004 nu evocă „cumpărătorul și întreprinderea-țintă”, ci „cel puțin două întreprinderi implicate”.

150 Pe de altă parte, trebuie amintit că, în mod similar, în temeiul punctului 140 din comunicarea consolidată privind competența, atunci când două societăți dobândesc controlul comun al unei societăți preexistente, întreprinderile implicate sunt fiecare dintre societățile care dobândesc controlul comun și societatea-țintă.

151 În al doilea rând, articolul 5 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 139/2004 prevede numai că cifra de afaceri totală a unei întreprinderi implicate trebuie să includă cifra de afaceri a întreprinderilor care au anumite drepturi sau competențe în întreprinderea implicată, fără ca aceasta să împiedice ca, în anumite cazuri, întreprinderile care controlează alte întreprinderi să poată fi considerate ca fiind ele însele întreprinderi implicate.

152 Rezultă din tot ceea ce precedă că primul aspect al primei critici trebuie respins.

[*omissis*]

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a opta)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă HeidelbergCement AG și Schwenk Zement KG să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Comisia Europeană.

3) Duna-Dráva Cement Kft. suportă propriile cheltuieli de judecată aferente cererii de intervenție.

Collins Barents Passer

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 5 octombrie 2020.

Semnături